

RESUMÉ

Ve svých studiích o charakteru George Washingtona, Paul K. Longmore (*The Invention of George Washington*, 1999) a John Ferling (*The Ascent of George Washington: The Hidden Political Genius of an American Icon*, 2009) do značné míry opouští tradiční interpretace ambicí a společenského vzestupu tohoto amerického otce zakladatele tvrzením, že jeho obdivovaná zdrženlivost vůči velitelské hodnosti americké revoluční armády byla spíše vyhověním tehdejších společenských konvencí, nežli jeho skutečné charakterové atributy. Předkládaná disertační práce do značné míry na toto klíčové téma navazuje a vykládá hodnotu touhy po uznání a vnímání vlastenecké povinnosti Washingtona v kontextu sociokulturního prostředí britských kolonií v Severní Americe.

Napříč tomu, že se “otec vlasti” nenarodil v distingované rodině, pozbyl svého otce ve svém raném věku a nedostalo se mu výsady šlechtického vzdělání, Washingtonova kariéra a věhlas nabyly akcelerovaného vzestupu díky dvěma hlavním faktorům. Zaprvé, sousedská a příbuzenská vazba s Fairfaxovými, jednou z nejvlivnějších rodin v kolonii, a důvěra guvernéra Dinwiddieho poskytl mladému Washingtonovi patřičné příležitosti ke službě, které mu výhodně zajistily perspektivní vyhlídky v budování jeho kariéry. Zadruhé, impozantní vojácká postava a obdivuhodně ctižádostivý charakter dopomohli Washingtonovi k odvážným, ne-li hrdinským, počínům a následnému získání slov uznání od svých nadřazených.

Práce rovněž neopomíjí problematiku otázky sňatku z rozumu manželů Washingtonových a v kontrastu se zvyklostmi tehdejších šlechtických plantážníků dokumentuje Washingtonovo úsilí o finanční prosperitu, zejména ambiciózním vykupováním neosídlených pozemků v periferních oblastech kolonie a transatlantickým obchodováním, založeným na své objemné tabákové úrodě. Jak je v práci uvedeno, Washingtonův

společenský vzestup do vrchních sfér koloniální společnosti se v některých ohledech vymykal konvenčním kariérám obdobných zbohatlíků. Jeho vojenská reputace a politická podpora vlivných šlechtických rodin mu zajistila úspěšnou kandidaturu do zákonodárného sněmu kolonie, která, napříč zvyklostem, předcházela jeho službě na okresní úrovni.

Patříčná pozornost je věnována dobovým významům klíčových termínů (zejména „ctnost“ a „ambice“) a způsobům, jakým tyto pojmy mohly ovlivňovat Washingtonovo vnímání svých vlasteneckých závazků či *noblesse oblige*. Interpretace vnímání své ambice jako „chvályhodné“ následně logicky vysvětluje záměry a cíle, se kterými se tento americký generál ztotožňoval a o které usiloval. Přestože se zdaleka nezdráhal obeznamenovat veřejnost se svými obětmi za blaho vlasti (např. jeho odmítnutí mzdy za velitelství kontinentální armády), jeho osobní oběti byly nemalé a skutečné a americký lid postupně nabýval přesvědčení, že „Washington nežil pro sebe.“¹

Jeho vlastenectví ho podněcovalo k tomu, aby formujícímu se národu poskytnul vhodné *exemplum virtutis*, neboť si uvědomoval, že revoluční období je právě oním momentem, kdy se natrvalo pokládají základní kameny amerického národního charakteru.² V době, kdy byl svět stále navyklý spíše na Césary, nežli Cincinnaty, neobvyklost Washingtonového vzdání se prakticky všech svých zodpovědností na konci vítězné války a uchýlení se do civilního života, představovalo naplnění aspirací, které tento „otec vlasti“ pokládal ve své roli za nejžádoucnější.³

¹ Everett, *Eulogy on General George Washington*, 15.

² GW, 8 June 1783, Circular to States on Farewell to the Army, Series 4: General Correspondence, 1697-1799, in *GWPLC*, images 165-66.

³ Smith, *Patriarch*, 358.